SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APOSTEL JOSEPH FIELDING SMITH OG FRUE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 16. | 15. August 1939 | 88 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Velkommen til Danmark.

Vi staar igen overfor en stor Begivenhed, idet en Herrens Apostel vil aflægge Besøg i Danmark. Vi er lykkelige over at faa Lov til at høre ham tale og faa Raad og Instruktioner af ham. Et Apostelbesøg er en Begivenhed, som i allerhøjeste Grad fanger vor Interesse. Vi ser med Glæde tilbage paa de senere Aars Besøg af Generalautoriteterne; hvert af disse Besøg har været en Inspiration for alle de Hellige. Hvis man tænker nøjere over Sagen, vil man ikke kunne andet end juble af Glæde; en Herrens Apostel er det ikke alle Mennesker forundt at se og høre; det er dette Privilegium, der bliver vort i de kommende Dage. Og vi siger hjertelig Velkommen til vore Gæster: Joseph Fielding Smith og hans Hustru, Jesse Evans Smith.

Apostel Joseph Fielding Smith er af gammel Kirkeslægt, idet hans Bedstefader, Hyrum Smith, var Profeten Josephs Broder. Broder Smith er saaledes i direkte Linie i Familie med de første Pionerer for denne Kirke, de Mænd og Kvinder, som utrætteligt arbejdede for Herren, og hvoraf flere gav deres Liv for Sandhedens Sag. Det er en Afstamning, som forpligter, men Ældste Smith har med Hæder opfyldt dette ansvarsfulde Hverv. Han blev ordineret til Apostel i sit 34. Aar, men dette var ikke Begyndelsen af hans Arbejde i denne Kirke, for han har alle Dage taget aktiv Del i Kirkens Arbejde. Som ung Mand udførte han en Mission i England; efter sin Hjemkomst var han Lokalmissionær, Højraadsmedlem o.s.v.

Fra sin Ungdom har han lagt megen Interesse for Dagen i Kirkens Historie, og han har gennem flere Aar været Kirkens Historieskriver. Apostel Smith havde den Lykke, at have Kirkens forhenværende Præsident Joseph F. Smith som Fader, og det var kun naturligt, at han gik til sin Fader med mange Spørgsmaal. Der har aldrig levet en Søn, som har haft en bedre Læremester i Mormonismens herlige Sandheder end han havde i sin dygtige Fader. Joseph Fielding Smith elskede og ærede sin Fader. Denne var ikke alene i Besiddelse af klar og dyb Kundskab om

Evangeliets fundamentale Principper, men i hans Sjæl brændte der en glødende Overbevisning om deres Guddommelighed.

Joseph Fielding Smith har sagt følgende om sin Fader:

»Min Fader var det hjerteligste Menneske, jeg nogensinde har kendt. Hans Sympati var altid paa de undertryktes og fattiges Side. Især gjaldt hans Kærlighed dog de smaa Børn. Han elskede dem og kunde ikke taale at se dem lide; denne hans Kærlighed gjaldt ogsaa Dyrene.

Som en Retfærdighedens Talsmand gennemtrængte Oprigtigheden af hans Ord Menneskets Sjæl. Han talte med Myndighed og med en Fasthed og Overbevisning, som var Resultatet af hans Kundskab om Sandheden Der var ikke nogen Tvivl eller Usikkerhed i hans Vidnesbyrd. Især var dette Tilfældet, naar han talte om Frelserens Guddommelighed eller Profeten Joseph Smiths Mission.

Blandt mine kæreste Minder er de Timer, jeg har tilbragt ved min Faders Side, diskuterende Evangeliets Principper og modtagende Instruktion, som kun han kunde give den«,

Joseph Fielding Smith er velsignet med usædvanlig aandelig Indsigt og nærer stærk Interesse for alle aandelige Ting. Ved flittigt Studium og taalmodig Forskning har han udviklet en Forstaaelse af Kirkens Lærdomme og Evangeliets Storhed, som har gjort ham til en Autoritet paa dette Omraade. Man har Tillid til ham paa Grund af hans sunde Dømmekraft. Han dyrker den sande og levende Gud, som Skriften lærer om, og som aabenbarede sig for Joseph Smith.

Apostel Smiths Hustru, Jesse Evans Smith, er en kendt Sangerinde, en vindende og charmerende Personlighed, som kun ønsker at tjene sine Medmennesker. Vi vil sikkert faa Lejlighed til at høre Søster Smith synge, hvad der vil være en Inspiration for alle.

Endnu engang byder vi vore Gæster hjertelig velkommen til Danmark, Fredens og Fordrageligheden Land. Vi haaber, at de vil faa Lejlighed til at se vort smukke Land fra dets bedste Side.

Vi ærer vort Ansvar

af Apostel Melvin J. Ballard.

Kirken har en bestemt Mission og et særligt Ansvar. Flere Gange i mit Missionærarbejde har Folk stillet mig følgende Spørgsmaal: »Hvorfor sender I Missionærer her til Byen? Vi er alle kristne her. Hvorfor drager I ikke til Hedningenationerne?«

Vor Mission og vort Budskab er for alle Folkeslag og Tungemaal, ligegyldigt hvad deres Tro eller Nationalitet er. Vor Mission er noget for sig selv. Vi vedkender os ikke nogen Konkurrent, og dog erklærer vi, at der i alle Kirker findes Mennesker, som gør godt, eftersom de lærer Mennesket til at ære Kristus, at tro paa Gud og forsøge at leve i Overensstemmelse med i det mindste nogle af Mesterens Lærdomme.

En Discipel spurgte engang Mesteren: »Herre, er der faa, der bliver frelst?« Og han svarede: »Snæver er Porten og trang er Vejen, som fører til evigt Liv« — Livet i Guds Nærhed, Livet i det celestiale Rige, Livet i det højeste Sted, der er beredt vor Faders Sønner og Døtre — »og der er kun faa, der finder den. For bred er Porten og bred er Vejen, der fører til Ødelæggelse,« — til Døden, der betyder Tab af den Ophøjelse — »og der er mange, der vandrer paa den.«

Vi erklærer til alle Mennesker, at vi kender den snævre Port og den trange Vej, ikke ved egen Viden, men ud fra Guds Aabenbaringer, ved dem, der kendte den, som har gæstet Jorden og igen aabenbaret for Mennesket i denne Tid og Slægt Vejen gennem denne snævre Port og trange Vej, og at den guddommelige Myndighed er gengivet, saa at Evangeliets hellige Ordinancer kan udføres, at Menneskene kan blive ledet ind paa den Sti, der fører til Ophøjelse i det celestiale Rige.

Vi har samlet disse Skarer sammen, som har hørt Kaldet, og vi indbyder overalt Mænd og Kvinder til at komme til os, til at tiltræde de højeste Idealer, som Menneskene nogensinde har paataget sig at tiltræde i Verdenshistorien. Dette Folk er mærkeligt, fordi det har været i Stand til at naa nærmere til den høje Livsførelse, som Mesteren fremsatte. Der findes ikke et Punkt, som han gav Mennesket, der ikke er indkommet i denne Kirke og i Guds Aabenbaringer til denne Generation.

Hvad Peter sagde til de døbte troende, at de skulde lægge Dyd til Troen, Kundskab til Dyden og udvise Maade-

hold, Taalmodighed, Gudfrygtighed og broderlig Kærlighed, har vi i det fjerde Kapitel i Pagtens Bog, og deri findes endvidere tilføjet Ydmyghed og Flid.

Profeten sagde i Trosartiklerne: »Vi tro, vi bør være ærlige, sanddrue, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle.« Jeg paastaar, at disse Idealer og Mønstre paa Livsførelse er de højeste, som er blevet forsøgt efterlevet af nogen Generation. Vore Ceremonier og Ordinancer er af Betydning, og dog er det kun Begyndelsen. Den store Opgave er at bringe den stakkels, svage Menneskenatur i Overensstemmelse med denne Livsførelse, at være ærlige overfor hinanden.

Jeg skal aldrig glemme den betagende Fornemmelse, der blev mig til Del, da en ældre Herre for 43 Aar siden i Nordstaterne ved Slutningen af et Gademøde bad om Tilladelse til at tale. Han sagde til de tilstedeværende:

> Jeg haaber, at I vil udvise Venlighed mod disse Mormonmissionærer, fordi det er mine Venner. Jeg har handlet med dem i mange Aar. Jeg har aldrig tabt saa meget som en Krone paa en Mormon, og det kan jeg ikke sige om noget andet Samfund i De forenede Stater. Jeg har fundet ud af, at en Mormons Ord er lige saa godt som hans Underskrift.

Det var Mr. Studebaker, en af Indehaverne af det store Firma: Studebaker Brothers.

Jeg vil gerne have, at de Sidste Dages Hellige skal vide, at vor himmelske Fader forventer, at vort Ry for Ærlighed stadig skal hævdes, for at vi kan skille os ud fra andre. Ærlighed mod Herren i Betalingen af vor Tiende og Fasteoffer er, hvor Ærligheden i Virkeligheden begynder. Sidste Aars Tienderegnskab er Bevis paa den Ærlighed og Beskaffenhed, som mange af vort Folk lægger for Dagen. Hvis der er nogle, som ikke har gjort deres Pligt, er der altid Lejlighed til at omvende sig og komme ind paa Stien igen og at overvinde Kødets Svagheder. For der er Kraft i dette Evangelium til at sætte de svageste af de svage i Stand til at naa til denne fuldkomne Livsførelse.

Hvad denne dødelige Tilstand angaar, forventer vi ikke at naa Fuldkommenhed, men vi kan leve i Overensstemmelse med disse Krav. Der er maaske nogle af os, der føler ligesom Menneskene i fordums Tid: Hvad Fordel er der ved, at vi betaler vor Tiende og Fasteoffer? Vi ser de onde blomstre som et Laurbærtræ. Men Herren trøstede dem med den Forsikring, at ikke alle hans Velsignelser var af materiel Art, at Menneskets Handlinger blev nedskrevet og tilføjede: »Naar jeg kommer for at gøre op, vil

jeg spare dem, som en Mand sparer sin egen Søn, der tjener ham.« Saa vil Bøgerne blive aabnet, og saa vil vi faa at vide, om det har været en Fordel at tjene Gud. Thi det Menneske, der betaler sin ærlige Tiende, betaler Leje til den Almægtige, som ejer denne Jord, og hvis det forventer en evig Arv paa den, maa det adlyde Arveloven.

Har det været til Fordel for de Sidste Dages Hellige, at de har betalt Tiende og Fasteoffer og sendt deres Sønner og Døtre paa Mission? Historien viser, at der ikke alene paa de Sidste Dages Helliges Hoveder er blevt udgydt aandelige Velsignelser, men ogsaa materielle.

Da vi undersøgte, hvem af Kirkens Medlemmer, der fik Understøttelse og Socialhjælp, blev jeg ikke overrasket over at finde, at 85 pCt. af disse Medborgere ikke betalte Tiende. Herren havde enten paa den ene eller anden Maade taget Vare paa dem, der havde betalt deres Tiende. Der har været nogle, som havde følt, at det var umuligt for Sidste Dages Hellige at betale deres Tiende og saa sende deres Sønner paa Mission og klare deres andre Udgifter. Men vor Undersøgelse af disse Forhold aabenbarer den Kendsgerning, at de, der klarer deres Forpligtelser, er Tiendebetalere, og de har ikke lidt noget økonomisk Tab paa Grund af denne store Indsats.

Jeg har liggende foran mig en Undersøgelse af tyve Tusinde nulevende hjemvendte Missionærer. Hvor herligt er det ikke at finde ud af, at godt 85 pCt. af dem er trofaste Tiendebetalere og at 87 pCt. af dem har Arbejde. Herren har opfyldt sit Løfte. Jeg tilstaar gerne, at en Aareladning som alt dette af noget andet Folk vilde — uden den Almægtiges Velsignelse — have gjort dem bankerot, men det har ikke udmarvet os. Og de, der er timeligt velsignet, er de Mennesker, som har tjent Herren i denne Henseende.

Der er et Princip saa sikkert og sandt som at Solen skinner: Som vi saar, vil vi ogsaa høste.

Vi har alle vor Handlefrihed, og vi indbyder ethvert Menneske til at vandre den rette Vej. Vi kender den Vej, som fører gennem den snævre Port til Gud den Almægtiges Nærhed i det celestiale Rige. Dette er denne Kirkes Mission.

Ja, de Mennesker, der arbejder paa hos Menneskenes Børn at skabe Tro paa Verdens Frelser og Forløser, gør godt, og vi velsigner dem for det, men de er ikke beskæftiget med det samme Arbejde, som vi er. Guds Sønner og Døtre vil til sidst — ved deres Lydighed — opnaa en Frelse i et af vor himmelske Faders andre Riger. Men det er ikke det Arbejde, som optager os.

(Fortsættes Side 254)

Kristi Lys

af Ældste Rulon S. Wells.

»I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene.

Og Gud sagde: der vorde Lys og der blev Lys.« (I Mose Bog 1:1—3).

Sammenlign dette med Begyndelsen af Johannes Evangeliet:

»I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Dette var i Begyndelsen hos Gud.

Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er.

I det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys.

Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke.« (Johs. Ev. 1:1—5).

En omhyggelig Læsning af disse Vers angiver klart, at Lyset spillede den altoverskyggende Del i Skaberværket, og at Jesus Kritsus var det Lys, ja det Ord, som var hos Gud (Faderen) i Begyndelsen og var Skaberen af alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden.

Lad os forestille os Guds vidunderlige Værk paa denne den første Skabelsesdag. Herren sad paa sin Trone i Evighedens Skød og midt i alle Ting — idet han skuede Elementerne, som er evige og saa ud i det uhyre Rum, hvor alt var Kaos, »og Jorden var øde og tom«, og hvor der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene. Og hør nu de først nedskrevne Guds Ord:

»Der vorde Lys«, og Universet blev opfyldt af det, og de evige Elementer, der gennemtrænger Universet, blev sat i Bevægelse under dette hellige Lys' magtfulde Indflydelse, og ved hans ubegrænsede Tro og ved hans almægtige Ord blev Verdenerne skabt.

Saaledes skriver Apostlen Paulus til Hebræerne:

»Ved Tro fatte vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet til.« (Hebræerbrevet 11: 3).

Hvor fuldstændigt harmonerer ikke dette med de ovennævnte Citater i Forbindelse dermed, og hvilken vidunderlig Stadfæstelse er ikke, »saa det ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet til.«

Naar vi bygger et Hus til vor Familie, bryder vi Stenen ud af Bjerget, vi hugger Tømmeret i Skovene, vi samler San-

det og Leret og læsker Kalken og blander Mørtelen og brænder Murstenene, og naar vi er færdige med Bygningen og ser vort Hjem, maa vi i Sandhed indrømme, at det Hjem og Hus, vi ser, er blevet til af de Ting, som vi ser. Men det var ikke Tilfældet med Gud, da han skable Verden til Brug og Beboelse for sine Børn; han kendte en bedre Metode; han kendte Stoffets Beskaffenhed og var Bygherren. Derfor siger han:

»Der vorde Lys,« og Værket var fuldført.

Der er sikkert dem, der vil betænke sig paa at indrømme Tilstedeværelsen af saadan bemærkelsesværdig Kraft i Lys eller tilskrive Lyset Skabelsen af de Verdener, som — fortælles der os — er utallige. Dette Synspunkt er imidlertid slet ikke uvidenskabeligt. Ved en nylig afholdt Kongres af »Selskabet til Videnskabens Fremme« fremkom en af Kongresdeltagerne med denne betydningsfulde Udtalelse: »Al Energi, som gør sig gældende her paa Jorden, kommer til os i Form af Solens Straaler.«

Bortset fra de bibelske Henvisninger er der mange Beviser paa Lysets alt gennemtrængende Kraft, som kan ses i »Naturens aabne Bog« af dem, som i Sandhed søger at kende Sandheden.

Hvorledes kan vi se paa Naturen uden at faa et overvældende Indtryk af det guddommelige i hver eneste Ting, vi ser.

Ved hvilken almægtig Kraft lever vi og bevæger os, af hvem faar vi vor Ernæring, og hvorfra kommer Kraften til at vokse, og endeligt hvorfor dør vi? Hør, hvad Skriften siger:

»I det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys« (Johs. Ev. 1: 4).

Guds Tilstedeværelse i Universet er Kristi Lys og maa ikke sammenblandes med hverken Faderen eller Sønnens Personlighed, i hvis Billede Mennesket blev skabt, men den er snarere en Udstrømning, der springer frem af Guds Nærværelse for at udfylde Rummets Umaadelighed.

En kendt Videnskabsmand sagde engang, da han var ved at forkynde sin Tro paa Gud: »Men vi maa opgive Bibelens antropomorfiske Gud,« som han antog var et Væsen af menneskelig Skikkelse og menneskelige Egenskaber med alle Menneskeslægtens Svagheder. Han tilstod, at han ikke havde nogen bestemt Opfattelse med Hensyn til Form og Egenskaber, end at Gud var en almægtig Kraft, der kom et eller andet Sted fra Universets Mørke.

Lad mig spørge: Om ikke i menneskelig Form, hvilken Form og Skikkelse kunde et saadant Væsen da have? Findes der nogen tænkelig Form, som vilde være bedre

egenet til den højeste Krafts Udøvelse? Hvad vilde være en bedre Form og Skikkelse? Kubisk eller firkantet, rund eller oval? Hvis ingen af disse, hvorfor saa ikke den menneskelige Form? Er det et Spørgsmaal om Størrelse? Hvis det er Tilfældet, hvad vilde den rette Størrelse da være?

Det maa ikke antages af Bibelen, at Mennesket skabte Gud i Menneskets Billede, men lige det modsatte:

»Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.« (I Mose Bog 1: 27).

Eksisterer der nogen højere Opfattelse af intellektuel Kraft og Majestæt end Mennesket med alle dets Evner og guddommelige Attributer fuldt udviklet? Lad os da ikke »opgive Bibelens antropomorfiske Gud«, som den kendte Videnskabsmand udlagde det, for hans svage og meningsløse Substitut, ej heller for den endnu mere absurde Opfattelse i orthodokse sekteriske Kirker som udtrykt i deres Tro paa Gud »uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, som sidder paa Toppen af en Trone uden Top, og bor paa den anden Side af Tiden og Rummets Grænser, hvor den menneskelige Sjæl aldrig naar.« En fuldstændigere Definition af intet paa een Gang og intetsteds kan næppe fattes.

Hvad Tøven og Tvivl der end kan være paa de ikke-Troendes Side, saa kan der ikke være nogen blandt dem, som tror, at Bibelen er Guds Ord og især blandt dem, der tror, at Joseph Smith er Guds sande Profet, med Hensyn til dette alt gennemtrængende Kristi Lys' uendelige Kraft. For at faa en fuldstændigere Forstaaelse af dette Lys, som gennemtrænger Universet og skinner i Mørket, lad mig da citere fra en Aabenbaring, givet til Joseph Smith den 27. December 1832, da Profeten endnu var i sin pure Ungdom, kun 27 Aar gammel.

»Hvilken Herlighed er den Førstefødtes Menighed, ja Guds, den Allerhelligstes, formedelst Jesum Kristum, hans Søn.

Han, der opfor til det Høje, ligesom han steg ned under alle Ting. Deri omfattede han alle Ting, at han i alle Ting kunde være Sandhedens Lys.

Hvilken Sandhed giver Lys. Dette er Kristi Lys. Som han ogsaa er i Solen, Solens Lys og den Kraft, hvorved den blev skabt.

Ligesom han ogsaa er i Maanen og er Maanens Lys, og den Kraft, hvorved den blev skabt.

Ligeledes Stjernernes Lys og den Kraft, hvorved de blev skabte.

Og ligeledes Jorden og dens Kraft; den Jord, hvorpaa I staa.

Og det Lys, som nu skinner, der giver eder Lys, er formedelst ham, som oplyser eders Øjne, hvilket er det samme Lys, der opliver eders Forstand;

Hvilket Lys udgaar fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Rum.

Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, hvorved alle Ting styres, ja Guds Magt, som sidder paa sin Trone, han som er i Evighedens Skød i Midten af alt.« (Pagtens Bog 88: 5—13).

Der har været fremført mange Teorier som Forklaring paa »Menneskets Oprindelse« og lignende Ting, og ogsaa disse er ikke kommet til nogen bestemt Slutning eller Løsning af det store Mysterium, som har optaget Filosoffer, Videnskabsmænd og Lægmænd lige siden Verden begyndte. Ingen af disse Teorier er saa fornuftsmæssige og sjælstilfredsstillende som den anførte Aabenbaring til Joseph Smith, og den, som er citeret fra Johannes Evangeliet.

Naar jeg fremsætter denne Udtalelse, gør jeg det med dyb Respekt for Videnskabsmænd, de, som ærligt søger efter at finde Sandheden, og som oprigtigt ønsker, at Held maa krone deres Anstrengelser for at bringe Sandheden for Dagens Lys. Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at forklejne dem. For naar alt kommer til alt, er de ligesom Digterne; ogsaa de modtager i Løbet af deres Studier og Undersøgelser pludselige Glimt af Sandheden, der aabenbarer Lyset. Det kan med Sandhed siges, »der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstaaelse«. I dette ligner de ogsaa Profeterne med denne tydelige og særlige Forskel — Profeterne giver Herren Æren.

Lad os da erkende, at Gud er Kilden til al vor Forstaaelse — al Sandheds Kilde og er altid villig og rede til at meddele den til alle, som alvorligt søger den, hvad enten den Sandhed er verdslig eller aandelig.

Apostel Joseph Fielding Smith taler ved følgende Møder:

København	15.	August	Kl. 20
Esbjerg	18.	—	Kl. 19^{45}
Odense	19.	—	Kl. 20^{00}
Aarhus	20.	—	Kl. 14^{00}
Aalborg	20.	—	Kl. 19^{45}

Bemærk, at Mødetiden for Københavns Vedkommende er blevet forandret fra Kl. 19^{30} til Kl. 20. (8).

Besvaret

— en sandfærdig Fortælling af Fern J. B. Russon. —

En lille, undselig Dame med graat bølgende Haar og et venligt Ansigt sad paa nederste Bænk i det hyggelige Klasseværelse i Den kvindelige Hjælpeforening. Hun sad altid der, da hendes tilbageholdende Natur netop fordrede en saadan Plads Hun var et oprigtigt Medlem, og hun havde mangen en Gang som Kredslærerinde aflagt Besøg — enten Vejret var godt eller daarligt — for at aflevere sit trøstende Budskab i Hjemmene. Mangen en Nat havde hun trofast forblevet ved en træt Moder, der var udslidt af angstfyldte Timers Vaagen over et sygt Barn.

Men hun var saa genert, ja næsten sky. Frygtsomheden fik altid Overhaand, naar hun følte en indre Trang til at staa op og aflægge det Vidnesbyrd, som laa dybt i hendes Sjæl. Frygtsomheden ødelagde næsten hendes Glæde hver Gang den Tanke kom til hende om at holde Bøn. Og hvis det virkelig skete, vilde hun sidde i Angst, indtil en eller anden blev kaldt paa i Stedet for.

Men som Aarene gik og hendes Ængstelse viste sig grundløs, fik hun den faste Overbevisning, at hun ikke behøvede at tage sig af dette Forhold, da hun ikke vilde blive kaldt paa.

En Dag, da hun virkelig slet ikke tænkte paa det, blev hun i højeste Grad forbavset ved at høre Ordene: »Søster Silver, vil De være saa venlig at holde Bøn for os?«

Hun sad et Øjeblik maalløs. Da hun saa mærkede den pinlige Tavshed, der indtraadte, sagde hun langsomt og lavmælt: »Jeg er ked af det, men jeg vil helst være fri«.

En anden paatog sig at holde Bøn og der blev ikke sagt mere om den Sag. Det var aabentbart, hvad de fleste ventede af den sky, søde Søster Silver.

Men i Hjertet paa den lille Kvinde paa bageste Række var der noget, der gjorde Oprør, noget som bebrejdede hende hendes Opførsel. »Anna May Silver, hvorfor gjorde du det?« sagde en Stemme til hende. »Hvor er dit Vidnesbyrd? Hvad er der blevet af din Tro — den Tro, som du fik i Arv fra dine Pioner-Forældre, og som er blevet styrket gen-

nem dit Arbejde i denne Organisation? Du burde virkelig skamme dig«. Og hun skammede sig.

»Du burde staa op og give Forsamlingen en Undskyldning«, fortsatte den hviskende Stemme, »og sige til din Præsidentinde, at hun ikke havde fortjent det Svar af dig«.

Disse Tanker og endnu flere optog hende. Hun bad en inderlig, stille Bøn: »Himmelske Fader, tilgiv mig min Svaghed og mit Afslag. Herre, jeg angrer det og beder om din Hjælp i denne Stund«.

Lidt efter tav Samvittigheden, hvis alvorlige Stemme først vækkede hende. Kun Tro og Mod kom hende i Møde og de tog hver især Anna May Silver ved Haanden. Troen saa hende fast i Øjnene og sagde: »Din Moder bøjede sig i dyb Sorg over den nyligt tildækkede Grav, hvor hendes førstefødtes jordiske Levninger var blevet lagt i et Steds derude mellem Wyomings Sten og Sand Hun bad. Jeg takker dig, Herre, for det skønne, denne lille Sjæl har bragt ind i mit Liv. Og nu beder jeg dig, om du vil vaage over hans Grav og bevare hans Aand. Jeg takker dig for det andet Barn, som du har skænket mig og for andre, som muligvis engang vil blive mine. Hjælp mig, Herre, at jeg altid maa kunne prise dit Navn og have Tro paa dig«.

Modet sagde: »Anna May Silver, din Fader og hans Kammerater kæmpede mod de frygtelige Indianere for at beskytte de Hjem, hvor du og mange andre hjælpeløse smaa Børn sov, og ved deres Mod og Styrke slog de Fjenden tilbage.« Søster Silver tænkte: »Jeg kan staa foran mine Søstre og takke Herren for mine Velsignelser og deres,« og en ny Følelse af Styrke kom over hende.

Da hun var færdig med at se ind i sin egen Sjæl, saa hun at Præsidentinden saa paa hende med venlige, forstaaende Øjne, som ikke bar noget Spor af Bebrejdelse, og som i hendes Ansigt saa Spor af en ny Bevægelse, som hun aldrig havde lagt Mærke til før.

Og nu var Miraklet sket, Anna May vidste, at hun gerne vilde bede. Hun ønskede faktisk, at Præsidentinden vilde bede hende derom igen. Men hvordan skulde Præsidentinden vide det? Kunde hun bede om at faa Lov til at udføre dette Privilegium? Men hun sendte Lederen et Blik fuldt af Haab.

Det var kun enkelte Brudstykker af Lektien, som Søster Silver fik fat i, naar hun en enkelt Gang saa op. Og Præsidentinden opsnappede kun en Tanke nu og da, medens hendes Øjne uophørligt vandrede i Retning af Søster Silver.

Der var ikke en, der lagde Mærke til det tavse Drama, som fandt Sted under Mødets fredelige Forløb. Ingen vidste, at der i et Menneskes Hjerte var dyb og oprigtig Anger og Omvendelse og Længsel efter en Lejlighed til at gøre det godt igen. Og ingen vidste, at der i et andet Menneskes Hjerte fandtes guddommelig Inspiration, som fik hende til at se bort fra Afslaget og læse det Budskab, der stod skrevet paa det blege Ansigt paa bageste Række.

Omsider var Lektien færdig. Den havde været saa smuk; men ikke mindre smuk var den Aand, som havde gjort et frygtsomt Afslag til et brændende Ønske om at maatte faa Lov til at holde Bøn. Slutsangen blev sunget af Søstrene. Saa sagde Præsidentinden: »Søster Silver, vil De slutte med Bøn?«

De Ord, der faldt fra Søster Silvers Læber i Ydmyghed og Frygt, var fyldt med Taknemmelighed, Oprigtighed og Styrke. Og medens nogle undrede sig — og stadig undrer sig — forstod andre, at der havde staaet en Kamp, og at en Sejr var vundet for den elskelige Dame paa nederste Bænk i Klasseværelset.

Vi ærer vort Ansvar. (Fortsat fra Side 247)

Der staar skrevet i vore egne Aabenbaringer, at kun de, der kan adlyde den celestiale Lov, kan taale celestial Herlighed. Som vi saar, vil vi ogsaa høste. Vi høster nu her paa Jorden. Velsignede og lykkelige er vi, Josephs Sønner, Israels Efterkommere, thi vi høster Konsekvensen af vor Retfærdighed, før vi nogensinde levede her paa Jorden. Lige saa sikkert vil vi herefter høste, hvad vi saar her og nu.

Det er evige Principper. Alle Mænd og Kvinder — ligegyldigt af hvad Nationalitet eller Race de er — som kan skrive under paa disse Ting og føje Dyd til Troen, holde sig fri af Fristelser og være fuld af Kærlighedens Aand og udvikle Selvkontrol, saa at de kan kontrollere deres Tilbøjeligheder og paa anden Maade efterleve disse de højeste Livsidealer, som er givet os af Mesteren som en Forberedelse til et evigt Liv i hans Nærhed, vil faa en Plads i det-

te Rige af herliggjorte Mænd og Kvinder, saa sikkert som Solen skinner.

Den Danske Missions Historie.

(Fortsat)

Brødrene fik hurtigt god Brug for Skibet, og i nogen Tid var Kaptajn Larsen stærkt optaget af at sejle Missionærer fra By til By, baade i Norge og Danmark. Den første Tur, der blev gjort med »Zions Løve« for Missionærerne, var mellem Brevik og Fredrikstad. Da sejlede Ældsterne Jensen og Larsen fra Brevik den 22. Juli, idet de overlod Ældste Ahmanson i Brevik at fortsætte Møderne og gøre andet Missionærarbejde. Da de kom til Fredrikstad den 23, traf de Præst Jeppe J. Folkman fra Bornholm, som var blevet sendt til Norge af Missionspræsidenten for at styrke Missionen der, og som allerede havde tilbragt en kort Tid i Fredrikstad, idet han havde forsøgt at vinde Indpas for Evangeliets Forkyndelse i denne By. Han havde faaet en venlig Modtagelse i Broder Svend Peter Larsens Hjem, som — hvad der tidligere er blevet sagt — var blevet døbt i København af Emil Larsen, en Broder til Svend Peter Larsen, der begge boede i Vaterland, en Forstad til Fredrikstad. Disse Familier bød ogsaa de to Ældster (Hans Peter Jensen og Svend Larsen) hjertelig velkommen; disse to paabegyndte straks at udføre Missionærarbejde. Den næste Dag (24. Juli) holdt de et Møde i Jacob Jensens Hjem, en Gartner, der boede nær ved Fredrikstad, og hvor Sæden faldt i god Jord, eftersom en Del af disse Mennesker blev saa stærkt paavirket under Indflydelse af Sandhedens Magt, at de modtog Vidnesbyrdet med Glæde og Taksigelse. Søndag den 25. Juli afholdt Ældsterne Jensen og Larsen endnu et udmærket Møde i Emil Larsens Hjem, og om Eftermiddagen overværede de et Møde hos en Sekt, som kaldte sig »Kirketroende«, hvor Døren først blev lukket for dem, men omsider fik de Lov til at tale. Under sin Tale søgte han at bevise, at Norges Statskirke ikke var Kristi sande Kirke. En Del af de tilstedeværende, blandt dem Ejerinden af Huset, tog det meget unaadigt op, da de hørte deres gamle Religion saaledes blev angrebet, og Ældste Jensen blev afbrudt i sin Tale, men da der var mange til Stede, som ønskede at høre mere, aabnede en Nabo, Guttorm Baardsen, sit Hjem for Taleren, som da fortsatte sin afbrudte Tale. Ved Mødets Slutning var der mange, der var overbevist om de Princippers Sandhed, som de havde

hørt, og samme Aften blev fem døbt, de første omvendte til »Mormonismen« i Fredrikstad. Blandt dem var der Johan Johansen, som havde præsideret over de lokale »Kirketroende«. Han blev ordineret til Præst og beskikket til at præsidere over den lille Gren paa syv Medlemmer, som blev organiseret ved samme Lejlighed og kaldt Fredrikstad Gren. Om Aftenen den 26. blev endnu tre Personer døbt i Fredrikstad, og om Morgenen den 27. afrejste Ældsterne Jensen og Larsen ombord paa »Zions Løve« til Brevik, hvor de ankom den 28., ledsaget af Præst Jeppe J. Folkmann, som var blevet beskikket til at arbejde i Brevik og Omegn under Ældste Ahmansons Ledelse.

Ældste Hans Peter Jensen — som efter at have grundlagt Kirken i Norge og brugt af sine Midler til Missionens Velfærd — rejste til Danmark i sidste Halvdel af Juli 1852, idet han sejlede sammen med Kaptajn Svend Larsen i deres eget Skib »Zions Løve«. Ældste Johan A. Ahmanson overtog Den norske Mission. Under Rejsen til Danmark kom Ældsterne Jensen og Larsen ud for en frygtelig Storm, men den 31. Juli ankom de til Aalborg, hvor de overværede en Konference 1., 2. og 3. August 1852. De fortsatte senere Rejsen til København, idet de nu havde Præsident John E. Forsgren, Willard Snow og Christian J. Larsen samt en Del andre danske Søskende med sig ombord. Alle disse Passagerer rejste til København for at overvære Missionens Generalkonferenee, og ankom til København den 11. August.

Fra Missionsmarken.

ANKOMST. Følgende Ældster er ankommet til Den danske Mission for at udføre Missionsarbejde:

Carl Racker fra Lehi, Utah
Elmer Arthur Collins fra Preston, Idaho
Harrison Farnes fra Lovell, Wyoming.

Vi byder disse Brødre velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem.

RANDERS. Tirsdag den 18 Juli afholdt Randers Grens Ungdomsforening en Cykleudflugt til Fladbro Kro, en af de skønneste Egne omkring Randers. Efter et Par Timers Boldspil og andre Lege blev der foretaget en Tur gennem Parken og Skoven. Paa Toppen af en af de smukke Høje slog vi os ned og havde en halv Times Underholdning og Sang. Vejret var udmærket og Udflugten en Sukces.

KØBENHAVN. Torsdag den 27. Juli fandt Den kvindelige Hjælpeforenings aarlige Udflugt Sted. Udflugten gik i Aar til det skønne Klampenborg, hvor Foreningens Gæster blev beværtet og hvor Deltagerne iøvrigt nød den smukke Natur og det vidunderlige Vejr. Udflugten var helt igennem vellykket og til stor Opmuntring for alle Deltagere.